

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **A. V. R.**, zastoupená Mgr. Vítem Bavorem, advokátem se sídlem Novomlýnská 3, Praha 1, za účasti I. Ing S. M. a II. H. M. jako osob zúčastněných na řízení, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, sp. zn.: S-MHMP 121108/2014/SUP/Go/Ko,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti územnímu rozhodnutí o změně stavby s označením „Nástavba a přístavba řadového domu č. p. x, kat. území S., Praha 5“ vydanému dne 4. 2. 2013 Úřadem městské části Praha 5, odborem stavebním a infrastruktury pod č. j. OSI.Sm.2933-63714/2011-Ple-UR (dále jen „územní rozhodnutí“).

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti.

Osoby zúčastněné na řízení podaly dne 20. 9. 2011 žádost o vydání územního rozhodnutí o změně stavby. V tomto řízení žalobkyně vystupovala jako účastnice ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v tehdy platném znění (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění (dále jen „stavební zákon“).

Na základě této žádosti bylo shora označeným územním rozhodnutím rozhodnuto v rámci řízení o umístění stavby o změně stavby. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručováno formou veřejné vyhlášky vyvěšené na úřední desce Úřadu městské části Praha 5 dne 11. 2. 2013 po dobu 15 dnů. Jelikož v zákonné lhůtě žádný z účastníků nepodal odvolání, nabylo rozhodnutí stavebního úřadu dne 14. 3. 2013 právní moci.

Dne 23. 12. 2013 podala žalobkyně proti předmětnému rozhodnutí stavebního úřadu odvolání. V něm předně namítla, že jí napadené rozhodnutí nebylo dosud řádně doručeno. Dále namítla, že umístěním dotčené stavby dojde k narušení architektonického vzhledu celku i k výrazné změně parametrů stávající zástavby a ohrožení ochrany životního prostředí a uvedená nástavba sníží hodnotu jejího domu i všech ostatních sousedních domů. Rovněž tak uvedla, že celé řízení o umístění stavby je zmatečné.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl pro opožděnost, neboť předmětné rozhodnutí již nabylo právní moci. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad nepochybil, když výše uvedené rozhodnutí o změně stavby doručoval účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Dne 1. 1. 2013 sice nabyl účinnosti zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony (dále jen „zákon č. 350/2012 Sb.“), avšak ten v čl. II. – Přejícná ustanovení, bod 14 uváděl, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Proto bylo předmětné územní řízení vedeno a dokončeno podle předpisů platných v době zahájení řízení, a to včetně způsobu doručování. Dále žalovaný konstatoval, že umístěvaná stavba splňuje čl. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška OTPP“) a nebude narušovat vzhled celku. Nástavba je totiž řešena jako další, půdorysně ustupující podlaží s plochou střechou a architektonický výraz nově vzniklého celku koresponduje s původní stavbou. Navíc na sousedním pozemku je již obdobná nástavba zrealizovaná a nová nástavba přesně navazuje na tento sousední objekt, kdy ani poloha přístavby nebude mít na nemovitost žalobkyně žádný negativní vliv. Dále žalovaný konstatoval, že odstupové vzdálenosti odpovídají požadavkům stanoveným ve vyhlášce OTPP, a to i pro případ, že se po realizaci nástavby bude jednat o bytový dům. Žalovaný ani neshledal, že by došlo k narušení životního prostředí či by se snížila hodnota sousedních domů. Rovněž tak uvedl, že od počátku řízení je jednoznačné, že se jedná o přístavbu a nástavbu rodinného domu, který se po realizaci nástavby stane bytovým domem ve smyslu definic uvedených v čl. 3 odst. 1 písm. c) a m) vyhlášky OTPP. Proto žalovaný uzavřel, že neshledal v postupu stavebního úřadu nedostatky, které by byly důvodem pro zahájení přezkumného řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v žalobě namítla, že předmětné územní rozhodnutí jí nebylo řádně doručeno. Zdůraznila, že právní předpisy platné a účinné k datu zahájení správního řízení se nevztahují na doručování písemností, takže stavební úřad měl doručovat dle stavebního zákona platného po novele provedené zákonem č. 350/2012 Sb., tj. nikoli veřejnou vyhláškou. Jelikož si přitom kopii předmětného územního rozhodnutí ze dne 4. 2. 2013 za žalobkyni převzal její otec, p. V., na Úřadu městské části Praha 5 až v pondělí dne 16. 12. 2013, tak teprve tímto okamžikem se měla žalobkyně možnost seznámit s obsahem územního rozhodnutí ze dne 4. 2. 2013, a proto jí lhůta k podání odvolání počala plynout od okamžiku, kdy prokazatelně měla možnost seznámit se s obsahem takového rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V této souvislosti zdůraznila, že předmětná nástavba je v příkrém rozporu s vyhláškou OTTP, a to zejména s ustanoveními čl. 4 odst. 1, odst. 7 a odst. 8, ačkoli z těchto ustanovení nelze povolit výjimku. Žalobkyně vyzdvihla, že nástavba nekoresponduje s okolím stavby, tj. s ostatními domy v jejím sousedství, a odmítla, aby žalovaný využil ke srovnání sousední objekt, u něhož sice došlo k přístavbě, avšak bez stavebního povolení. Dále žalobkyně připomněla, že by předmětná nástavba ničila životní prostředí a snižovala hodnotu domu žalobkyně a pozemku pod domem, i hodnotu všech sousedních řadových rodinných domů a celé lokality. Žalobkyně rovněž uvedla, že celé řízení o umístění stavby bylo zmatečné a těžko se uplatňuje jakákoliv argumentace, neboť ve skutečnosti se jedná o přístavbu a nástavbu rodinného řadového domu čp. x. Aby však předmětný dům mohl být změněn na bytový dům, tak by se od počátku muselo celé řízení zabývat touto změnou účelu užívání stavby a tomu by musel odpovídat již návrh na zahájení řízení. Nadto v posuzovaném případě v celém řízení o umístění stavby, ani v územním rozhodnutí, není zmínka o změně účelu užívání stavby.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí, pročez soud odkazuje na shora uvedenou rekapitulaci. Krom toho žalovaný uvedl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zkoumal, zda existují důvody, pro které lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a dostatečně se zabýval též všemi odvolacími námitkami žalobkyně.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

Žalobkyně při jednání odkázala na žalobní argumentaci a navrhla rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušit pro chyby ve způsobu doručování.

Žalovaný také odkázal na své předchozí vyjádření a navrhl žalobu zamítnout a rozhodnutí potvrdit.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Městský soud předně připomíná (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25), že v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. Odvolací orgán, který dospěje k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřipustné odvolání, tedy neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda nejsou dány podmínky pro obnovu řízení nebo pro změnu či zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo odvolací řízení. V žádném případě však již takové pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (na rozdíl od odvolacího rozhodnutí dle § 90 nového správního řádu) netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 92 správního řádu jako opožděné nebo nepřipustné (aniž by bylo odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno).

Zároveň platí, že otázka, zda odvolání bylo či nebylo podáno včas, je otázkou, kterou je povinen se věcně zabývat odvolací orgán, a který je povinen ve svém rozhodnutí tento svůj závěr odůvodnit a při tom se vypořádat se všemi odvolacími námitkami zpochybňujícími opožděnost podání odvolání. Tyto povinnosti vyplývají z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Těmito skutečnostmi je vymezen i rozsah soudního přezkumu. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135). Předmětem přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost nebo nepřipustnost je proto toliko posouzení dodržení zákonných podmínek pro takový postup, tedy toho, zda se jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání.

Proto se soud zaměřil na posouzení otázky, zdali žalovaný nepochybil, pokud odvolání žalobkyně zamítl pro opožděnost. A nikterak se nevěnoval zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, i přesto, že žalobkyně výslovně navrhla též jeho zrušení.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Doručování správních rozhodnutí je v obecné rovině upraveno ve správním řádu. Správní řád se však použije jen tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup (§ 1 odst. 2 správního řádu). V daném případě je takovým zvláštním zákonem stavební zákon, který obsahuje v § 92 odst. 3 speciální úpravu doručování územního rozhodnutí.

Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění před změnou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013 platilo, že územní rozhodnutí se doručuje podle § 87 odst. 1 až 3. V případě doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou se v něm účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru. Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona v citovaném znění se oznámení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků; v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu.

Podle čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. se správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.

Jak vyplývá z citace předmětných zákonných ustanovení, způsob doručování účastníkům řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona se v případě územního rozhodnutí lišil před novelou stavebního zákona provedenou zákonem 350/2012 Sb. a po něm. Pro posouzení žaloby je tak klíčové, zdali stavební úřad (a potažmo též žalovaný) postupoval správně, pokud v případě doručování rozhodnutí postupoval dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2012, tedy v době zahájení předmětného řízení.

Soud považuje za rozhodující, že nová právní úprava se dle čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. nepoužije na řízení pravomocně neskončená, jež byla zahájena před účinností tohoto zákona; ta se naopak – s určitými výjimkami, mezi něž posuzovaná věc nespadá – dokončí podle dosavadních právních předpisů. Dle soudu je přitom proces doručování rozhodnutí nedílnou součástí správního řízení, neboť je úzce spjat s postupem správních orgánů a jejich komunikací s účastníky dotčeného řízení. Pokud by zákonodárce mínil plošně změnit způsob doručování již od účinnosti zákona č. 350/2012 Sb., zajisté tak mohl učinit a přijmout specifické přechodné ustanovení vztahující se k novelizovanému způsobu doručování, neboť není neobvyklé, že pro různé části novelizačních zákonů jsou stanovena rozdílná přechodná ustanovení. Jestliže však tak nepostupoval a stanovil pravidlo, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, nelze z uvedeného dovodit, že by se citované přechodné ustanovení nevztahovalo na úpravu doručování v dosud neskončených řízeních. Obzvláště za situace, kdy přijatá změna významně zasahovala do procesních práv účastníků

stavebních řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona. I proto soud opakuje, že pokud by zákonodárce chtěl již ke dni účinnosti citované novely zlepšit postavení dotčených účastníků územního řízení i v rámci řízení dosud neskončených, zajisté by tak výslovně učinil.

Soud pak vstříc argumentaci žalobkyně dodává, že je nepochybné, že doručování veřejnou vyhláškou klade na účastníky územního řízení vyšší nároky než doručování přímo adresátovi s průkazem doručení (na dodejku). Tehdejší úprava však vycházela z premisy, že v územním řízení se může vyskytovat rozsáhlá množina dotčených osob, přičemž jejich jednotlivé vyrozumívání by bylo velmi nákladné a procesně neefektivní, neboť by mohlo neúměrně prodlužovat délku řízení. Proto zákonodárce zakotvil povinnost doručování veřejnou vyhláškou účastníkům řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona, přičemž uvedená zátěž účastníků řízení byla minimalizována možností elektronického nahlížení na úřední desku (§ 26 odst. 1 správního řádu). V případě doručování veřejnou vyhláškou totiž zákonnou a nezbytnou podmínkou je a bylo, aby doručovaná písemnost byla zveřejněna též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Účastník řízení tudíž nemusel fyzicky kontrolovat úřední desku, což by například nemohl učinit v případě svého dlouhodobějšího pobytu v zahraničí, avšak velmi lehce mohl obsah úřední desky zjistit prostřednictvím virtuálních komunikačních technologií. A takto mohla postupovat též žalobkyně, aniž by byla zbavena procesních práv, která jí příslušela.

Zde soud ostatně připomíná, že ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona v tehdejší znění nebylo v konfliktu s žádným právem zaručeným ústavním pořádkem České republiky, kdy sám Ústavní soud se problematikou doručování veřejnou vyhláškou účastníkům územního řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona zabýval a podrobil ji (byť nepřímou) testu ústavnosti (srov. usnesení ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 4540/12), přičemž protiústavnost zákonných ustanovení upravujících tuto problematiku neshledal. Naopak zdůraznil názor, že je na každém účastníku řízení, aby svá práva v souladu se zásadou „vigilantibus iura skripta sunt“ („bdělým náleží práva“) uplatnil řádně. A dodal, že i v případě nevyčerpání řádných opravných prostředků z důvodů, které mohou být lidsky pochopitelné, nejsou tyto osoby opomenutými účastníky řízení, neboť jim bylo zákonem stanoveným způsobem řádně doručováno. S touto argumentací se soud plně ztotožňuje a dodává, že plně dopadá též na případ žalobkyně.

Soud tedy uzavírá, že stavební úřad postupoval správně, pokud při doručování územního rozhodnutí postupoval dle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 a územní rozhodnutí doručoval prostřednictvím veřejné vyhlášky.

Pokud se pak jedná o námitky žalobkyně ve věci nedostatečného zohlednění předpokladů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu, připomíná soud, že výkladem citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v několika svých rozhodnutích. V rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32, konstatoval, že posouzení toho, zda nejsou dány uvedené předpoklady, nelze pojímat jako předmět posuzování v odvolacím řízení. Opožděné odvolání totiž musí být ve smyslu § 92 odst. 1, věty první, správního řádu zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Jejich posouzení tak nemá na výsledek řízení o odvolání žádný vliv, není tedy nutné, aby jejich posouzení bylo součástí řízení o odvolání. Pokud zde takové posouzení uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena.

Soud se tak fakticky ani nemůže věcně zabývat námitkami žalobkyně zpochybňujícími správnost závěrů žalovaného o tom, že nebyly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Přesto ale dodává, že žalovaný se s jejími námitkami řádně seznámil a zevrubně na ně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval, bez ohledu na skutečnost, že samotné odvolání zamítl pro opožděnost. Proto se soud s předmětnými námitkami žalobkyně neztotožnil. Zde navíc soud zdůrazňuje, že v opačném případě by se správní orgán fakticky musel věci zabývat meritorně, ačkoli k tomu nebyl pro zmeškání lhůty k odvolání dán důvod.

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J. V.